

zdravi jih morate brati, ne šele potem, ko vas bo že pestila bolezen.

Glavni namen zdravilstva je namreč ta: braniti se pred boleznimi in utrjevati si zdravje, ne pa preganjati bolezen potem, ko ima človeka že v krempljih.

Čuvajmo torej svoje zdravje, kolikor moremo in dokler moremo.

Če nas pa začne klicati Gospod življenja in smrti k sebi — zoper moč smrti pa ni zdravila v vrsti! — se lepo mirno pripravimo na njegov klic. Saj nas tako lepo uči sveta vera, da smrt ni konec življenja, ampak je začetek večnega zdravja in večnega življenja. Najboljše v tem stanju je pa mirna vest.

L. N. Tolstoj — Jožef Gruden :

Lev in psiček.

V Londonu so kazali divje zveri. Kdor jih je hotel videti, je moral plačati v denarju ali pa — v mačkah in psih, ki so bili namenjeni divjim živalim v hrano.

Neki človek bi bil rad videl tiste divje živali, pa je ujel na ulici nebogljeno ščene. Nesel ga je v zverinjak, kjer so vrgli kužka levu za južino.

Psiček je stisnil rep med noge in se prihulil v kot. Lev je stopil k njemu in ga povohal.

Psiček je legel vznak, dvignil šape in začel mahati z repom.

Lev se je dotaknil kužka s šapo in ga prevrnil.

Živalca je skočila kvišku ter se postavila pred leva na zadnje noge. Lev je peška gledal, majal z glavo, a se ga ni dotaknil.

Ko je prišel gospodar zverinjaka in vrgel levu kos mesa, je lev odtrgal od njega košček in ga dal psičku.

Ko se je lev proti večeru zleknil, da bi spal, je legel kužek poleg njega pa položil glavo na njegovo šapo. Odslej je živel kužek z levom v isti kletki. Lev mu ni prizadel nič žalega, jedel in spal je skupaj z njim; no, včasih se je z njim še poigral.

Nekdaj je pa prišel v zverinjak gospod. Spoznal je svojega psička in je prosil gospodarja, naj mu ga da nazaj. Gospodar je hotel ustreči gospodovi želji, toda toliko da so jeli klicati in vabiti psička iz kletke, je že lev zježil grivo in grozno zarjul.

Pustiti so mu morali psička — ni kazalo drugače.

Čez leto in dan je psiček zbolel in poginil. Lev je nehal žreti pa neprenehoma vohal in lizal živalco ter jo božal s šapo. Ko je pa uvidel, da je pesček mrtev, je planil pokonci, zježil grivo, bil z repom v bok, se zagnal na steno kletke, grizel zavoro in tla. Ves dan je tako besnel, begal po kletki in rjul. Naposled se je zleknil k mrtvem psičku ter utihnil. Sluga bi bil rad mrtvo kuže odnesel, toda lev ni pustil nikogar blizu.

Gospodar je menil, da bo lev pozabil na svojo žalost, ako mu preskrbi drugega peska. A lev je novega gosta v trenutku raztrgal na kosce. Nato je objel s šapami mrtvega peska ter tako ležal pet dni. Šesti dan je tudi lev poginil.

